

РЕШЕНИЕ

№ 6112

гр. София, 22.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

**ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Кьосева
Петър Савчев**

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **3047** по описа за **2024** година докладвано от съдия Снежанка Кьосева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/ във вр. с чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба от „Мулти Финиш“ ЕООД, със седалище и адрес на управление в [населено място], чрез адв.М.А. срещу Решение № 462 от 25.01.2024г. по нахд № 2031/2023г. по описа на Софийски районен съд /СРС/, НО, 100-ен състав, с което е изменено Наказателно постановление /НП/ № 22-2200496 от 10.01.2023г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда – С.“ /ДИТ/, с което на основание чл.416, ал.5 от КТ във вр. с чл.414, ал.3 от КТ на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 3000,00 лв., като е намален размерът на санкцията на 1500,00 лв..

С жалбата се твърди, че оспореното решение е постановено при нарушения на процесуалните правила, неправилно прилагане на материалния закон и кредитиране на документи и свидетелски показания, които не отразяват обективната действителност. Иска се да бъде отменено изцяло обжалваното решение и вместо него съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното НП.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от процесуален представител.Претендира се присъждане на разноски.

Ответникът по касация – директорът на ДИТ чрез процесуален представител оспорва

касационната жалба. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение и оспорва размера на заплатеното адвокатско възнаграждение от касатора.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че решението на СРС е правилно и че не са налице касационни основания за отмяната му.

Предмет на касационно оспорване е решение № 462 от 25.01.2024г., постановено по нахд № 2031/2023г. по описа на СРС. Оспорването е допустимо, тъй като е предявено от страна с право на жалба /арг. чл.210, ал.1 от АПК, в предвидения от закона 14-дневен преклузивен срок /чл.211, ал.1 от АПК/ и касае решение на районния съд, което съгласно чл.63в от ЗАНН може да се обжалва с касационна жалба пред административния съд по реда на АПК на основанията по НПК.

В правомощията на касационния съд е да се произнесе по основателността на жалбата, както и да провери служебно допустимостта и действителността на решението и неговото съответствие с материалния закон според установените фактически обстоятелства от първоинстанционния съд в обжалваното решение /арг. чл.218 във вр. с чл.220 от АПК/.

Районният съд е приел за установено от фактическа страна, че на 08.09.2022г. служители на Дирекция „Инспекция по труда” – С., извършили проверка относно спазване на трудовото законодателство в обект, стопанисван от „Мулти Финиш” ЕООД, с наименование „Тепавица Барите”, находящ се в [населено място], район „П.”,[жк], срещу [жилищен адрес] вх. „И”, представляващ перално помещение със съответно оборудване. На място установили А. П. Ш., която извършвала дейност по пране, гладене и опаковане на дрехи в обекта. А. Ш. работила на обекта при определено работно време, а именно от 09.00 часа до 18.00 часа, с два дни седмична почивка и с по три почивки на ден, които са с общо времетраене от 1 час, и получавала на час сумата от 40,00 лева, поради което правоотношението, възникнало между „Мулти Финиш” ЕООД и А. Ш. е определено като трудово. Към посочената дата съществувал подписан между „Мулти Финиш” ЕООД и А. Ш. „граждански договор”, но съдът не е възприел възраженията на касатора, че действително се касае за гражданско правоотношение по договор за изработка.

На 17.10.2022г. в присъствието на двама свидетели, актосъставителят С. Л. е съставил Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ за извършено на 08.09.2022г. нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ. Въз основа на съставения АУАН е издадено оспореното НП.

При така установената фактическа обстановка СРС е приел, че описаното в НП нарушение е извършено от касатора.

Решението е правилно.

Събраните от въззивния съд гласни и писмени доказателства са ценени правилно. Неоснователни са твърденията за едностранно и избирателно оценяване само на една част от доказателствените източници. В производството пред СРС са събрани посочените от страните доказателства и оценката на същите е извършена в съответствие с изискванията на чл.107, ал.5 от НПК, приложим в производството по обжалване на наказателното постановление съгласно препращащата норма на чл.84 от ЗАНН. В постановения съдебен акт са обсъдени всички доказателствени източници както самостоятелно, така и в съпоставка помежду им, извършена е цялостна преценка на доказателствата и са формирани обосновани изводи по съществуването на спора, които се споделят от настоящия съд.

С показанията на свидетеля С. Л. е установено, че по време на проверката А. Ш., е установена да извършва в обекта фактически действия, сочещи изпълнение на трудова функция-оправя дрехи, пренася, глади. Свидетелят лично и непосредствено е възприел описаните обстоятелства и показанията му правилно са кредитирани от съда, като последователни, непротиворечиви и неповлияни от други обстоятелства. Обосновано съдът не е кредитирал с доверие показанията на свидетеля Л. Й., преценявайки ги като противоречиви и несъответстващи на останалите доказателства по делото. Правилно съдът е възприел избирателното възприятие на фактите от страна на този свидетел. Показанията на свидетелката Ш. са вътрешно противоречиви и непоследователни. Показанията на тази свидетелка относно категоричността им може да се разделят на такива дадени преди да ѝ бъде предявена подписаната от нея декларация и след това процесуално действие. Разколебаването е осезаемо, а обяснението е, че свидетелката не си спомня дали са и давани насоки, не е сигурна и не иска да заблуди съда. От отразеното в протокола за разпит се установява, че свидетелката е грамотна, а този факт изключва възможността Ш. да не е разбрала смисъла на поставените в декларацията /елементарни по смисъл и съдържание/ въпроси и съответно да е попълнила документа под диктовка на проверяващите. Освен това показанията на свидетелите Й. и Ш. не се подкрепят от останалите доказателства по делото - протокол за извършена проверка с № ПР2229460 от 17.10.2022 г.; АУАН № 22-2200496 от 17.10.2022 г., в който при връчването му не са отразени възражения и показанията на свидетеля Л., относно извършването от лицето фактически действия в обекта и във връзка с попълването на декларацията. Поради това и с оглед данните за обвързаност на свидетелите Й. и Ш. с "Мулти Финиш" ЕООД /тогава техен работодател/ и заявената от Й. близка връзка със свидетелката Ш., показанията правилно не са взети предвид от съда при формиране на изводите по съществуването на спора.

Попълнената от Ш. декларация е изрично регламентирана с чл. 402, ал.1, т.3 от КТ и с оглед разпоредбата на чл.405а, ал.1, изр.2 от КТ, съставлява годно доказателствено средство. Съдържащите се в нея данни съответстват на установените при проверката на място, поради което следва да се приеме, че са установени чрез съответните доказателствени способности всички съставомерни елементи на деянието.

Касационната инстанция не споделя доводите, развити от касатора, че дейността която е извършвала свидетелката Ш. е била в изпълнение на граждански договор. В тази връзка, следва да се посочи, че в попълнената от нея декларация по чл.402 от КТ на 08.09.2022г., тоест по време на извършване на проверката на място в обекта, свидетелката е декларирала, че няма сключен договор, както трудов, така и граждански. Ако Ш. е сключила граждански договор на 05.09.2022г., в деня на извършване на проверката е следвало да декларира това обстоятелство, като в декларацията, попълнена и подписана на 08.09.2022г., отбележи че има сключен граждански договор, вместо да декларира, че няма и граждански договор. Освен това гражданският договор, с вписана в него дата на сключването му – 05.09.2022г., е представен в ДИТ след извършената проверка на място в обекта, при положение, че в деня на проверката изпълнителят по този договор не знае за съществуването му. Изложеното и липсата на нотариална заверка на датата на сключване на гражданския договор разколебават доказателствената му стойност относно момента на подписването му от страните.

Трудовият договор има за предмет престирането на работна сила от работника за

продължителен, в повечето случаи неопределен срок, а при гражданския договор - договора за изработка се дължи конкретен трудов резултат за определен срок. От това произтичат и другите разлики между същите: докато при трудовия договор работникът е в зависимост от своя работодател и е задължен да спазва определения ред и трудова дисциплина, работно време, почивки и други, то при договора за изработка изпълнителят дължи само "изработването на нещо", на уговорения резултат и е независим, стопански и оперативно самостоятелен при изпълнението. И при двата договора се дължи възнаграждение, но то се различава по своето естество, като трудовото възнаграждение е правно регламентирано, има гарантиран минимален размер и се изплаща ежемесечно, а възнаграждението, което следва да заплати поръчващият, се договаря свободно между страните и се изплаща след приемане на изработката, по принцип - еднократно. При анализа на събраните доказателства, настоящият съд намира, че по своя характер и белези отношенията по представения по време на документалната проверка граждански договор от 05.09.2022г. са трудови - с тях е уговорена престацията на работна сила за неопределен обем работа – пране, гладене, опаковане, а не конкретен продукт срещу възнаграждение.

Декларацията по чл.402 от КТ и протоколът от извършената проверка са част от преписката и административнонаказващият орган няма задължение да връчва тези документи като приложение към АУАН. В АУАН се посочват писмените материали /чл.42, т.10 от ЗАНН/, а в НП се описват доказателствата, които потвърждават нарушението /чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН/. В случая както съдържанието на АУАН, така и съдържанието на НП отговарят на тези изисквания, поради което не е допуснато твърдяното от касатора процесуално нарушение.

Касаторът е санкциониран за нарушение на чл.62, ал.1 във вр. с чл.1, ал.2 от КТ. Според посочените разпоредби отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения и трудовият договор се сключва в писмена форма. За да се изпълни това изискване на закона е необходимо да се представи трудов договор, сключен в писмена форма. В АУАН и в НП е посочено, че работодателят не е уредил като трудови отношенията при предоставяне на работната сила от А.Ш., като не е сключил трудов договор в писмена форма, тоест нарушението е описано с всички съставомерни елементи.

С оглед изложеното касационната жалба е неоснователна. Решението на районния съд е правилно и следва да бъде оставено в сила. При постановяване на обжалваното решение не са допуснати нарушения на процесуални правила. СРС е формирал изводите си, след като е обсъдил значимите за разрешаването на спора обстоятелства, всички доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, като е изложил мотиви по всички наведени от жалбоподателя доводи и възражения. Съдът е изпълнил задължението си за изясняване на обективната истина, чрез приобщаването на допустими и относими доказателства. Не се констатира съществени процесуални нарушения в хода на въззивното производство, които да са засегнали правото на защита на касатора.

Предвид изхода на спора претенцията на касатора за присъждане на разноски е неоснователна. С оглед надлежно заявеното искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение от ответника по касация, касаторът следва да бъде осъден да заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 80,00 лв.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 от АПК във вр. с чл.63в, от ЗАНН ,
СЪДЪТ

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 462/25.01.2024г., постановено по нахд № 2031/2023г. по описа на Софийски районен съд, НО, 100-ен състав.

ОСЪЖДА „Мулти Финиш“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място] да заплати на Дирекция „Инспекция по труда – С.“ сумата 80,00 лв., разноси по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: